

ДЪДОТО И ТРИТЪ МУ ВНУЧЕТА

Надъ селото тежеше страшна жега. Всичко живо бѣше на нивитѣ. Въ една къща край селото лежеше боленъ старецъ. Нѣмаше никой при него. Бѣше много изжаднѣлъ.

Дойде едното му внуце да го види, какво прави.

— Иди на кладенеца, донеси ми малко прѣсна вода, много ми се пие, — каза му дѣдото.

— Какво ще ми дадешъ? — попита го внучето. Замисли се дѣдото и каза:

— Иди сега, после ще ти кажа.

Отиде внучето. Донесе му пълна кратунка бистра, студена вода. Срѣбна дѣдо, поолекна му, потъ изби по челото му.

— Когато порастнешъ, на тебъ ще оставя всичкитѣ си жълтици, защото много обичашъ паритѣ, — каза дѣдото.

На другия день прати другото си внуце.

— Ще ти донеса вода отъ най-студения изворъ задъ гората, но какво ще ми дадешъ? — попита го внучето.

— После ще ти кажа, — отвърна дѣдото.

Яхна внучето хубавото охранено конче, отиде на извора, донесе цѣло бѣкле, Напи се дѣдо, поолекна му.

— Когато порастнешъ, на тебъ ще дамъ всичкитѣ си коне, защото ги обичашъ повече отъ дѣда си.

На третия день дѣдото изпрати най-малкото си внуце. Отиде внучето, безъ да пита дѣда си, какво ще му даде. Донесе му цѣла стомна.

Напи се дѣдото и повика внучето си по-близу до себе си. Помисли си, че цѣлото село е на работа по нивитѣ. Спомни си, че нѣкога и той е оросявалъ съ потъта си сѣжитѣ тия ниви, мило му стана за тѣхъ. Представи си, че надъ нивитѣ блестятъ сѣрпове, размахватъ се ржкойки, носятъ се жетварски пѣсни отъ край до край по златното житно поле въ гжстия нажеженъ въздухъ. Нѣкога и той бѣше личенъ работникъ, и никой не можеше да го наджене въ цѣлото село. Можеше по цѣлъ день да жене безъ умора, да троши грѣбъ подъ слънцето, потъ като градъ се ронѣше отъ него, а той се изправяше, едва когато повѣе вечерникътъ, или когато ято изплашени яребици изхвъркне изъ нѣкоя бразда. Спомни си, и всичко му домилѣ.

— Нѣма нищо по-хубаво отъ полския трудъ — благословения полски трудъ, — помисли си дѣдото и реши да остави всичкитѣ си ниви на най-доброто си внуце.

Порастнаха внуцитѣ, станаха мжже.

Остави дѣдото на първия си внукъ всичкитѣ си жълтици, на втория — всичкитѣ си коне, а на третия — всичкитѣ си ниви, ливади и гори, а сѣщо и воловетѣ заедно съ плуга.

Най-голѣмиятъ внукъ стана търговецъ на овци, коне и говеда. Отначало спечели много, и паритѣ му се удвоиха. Стана много гор-